Vitali Kuzovik

Călătoria furnicii Ciupi

LECȚIE PE BUTURUGĂ

Ciupi, o tînără furnică roșcovană, trăia într-un mare furnicar aflat în apropierea unei buturugi putrezite. În fiecare dimineață mergea împreună cu cei de vîrsta ei la școala furnicilor, unde buna și înțeleapta mătușă Tapa îi învăța și-i supraveghea.

— Astăzi, dragele mele, vom încerca să cunoaștem pădurea în care locuim. Am să vă învăț cum să folosiți antenele pentru a ști să găsiți singure drumul care duce spre locuința voastră, cum să însemnați cărarea ce o veți folosi la întoarcere. Cînd vom avea timp la dispoziție vom învăța și să vînăm, le spuse mătușa Tapa.

De bucurie furnicile începură să zburde și să se înghesuie.

— În pădure să vă țineți una după alta, să nu vă rătăciți. Dar să ascultați cu luare-aminte ce am să vă povestesc.

Mătușa Tapa mergea în față, iar după ea mergeau în șir indian elevele. Ciupi era ultima.

— Pe buturuga asta vom face primul popas, spuse învățătoarea, fără a se opri din mers. Și începu să urce în grabă pe scoarță. După ea veneau învățăceii.

În partea de sus a buturugii era un loc larg și neted, ca o piațetă într-un oraș. Aici ar fi încăput toate cele cinci mii de furnici și chiar mai multe. Micuței Ciupi îi plăcea teribil acest cîmp de lemn.

— Năzdrăvano, prinde-mă, îi dădu ghiont prietenei și se repezi înainte, însă fu oprită de dojana mătușii Tapa.

— Copiii cuminți, spuse ea, observă mai întîi cu atenție un loc necunoscut, iar cei neascultători procedează la fel ca Ciupi.

Neastîmpărata se întoarse rușinată la locul ei.

— Pe buturuga asta au stat nu demult furnicile lucrătoare din furnicarul nostru, le zise mătușa Tapa.

— Cum ați aflat asta? întrebă Curioasa. Eleva asta era în stare să pună întrebări la nesfîrșit și de aceea au numit-o așa.

— Atingeți buturuga cu antenele. Ce simțiți?
— Miroase ca furnicarul nostru, răspunse Ciupi.
— Corect. Furnicile, venind aici un timp, au însemnat drumul.
— Dar cum au procedat? întrebă din nou Curioasa.
— Nu te mai grăbi. Am promis să vă povestesc cum au însemnat drumul pînă aici și am să mă țin de cuvînt. Veniți toate lîngă mine.
Furnicile o înconjurară pe mătușa Tapa.
— Uitați-vă la pinul acesta, le arătă învățătoarea.
— La cel cu frunzele tremurătoare? întrebă iarăși Curioasa.
— Da. Și acum observați pămîntul din jurul copacului. Ce vedeți acolo?
— Lîngă buturuga aceea cineva a făcut o movilă și a pus pe ea niște bețe de mesteacăn, răspunse Ciupi.
Mătușa Tapa zîmbi.
— Este furnicarul vostru. Niciodată nu l-ați privit de departe iar acum, deodată, nu vă recunoașteți propria casă.
— Cine l-a îngrădit și de ce? Furnicile sînt foarte puternice, nu le vii de hac nici cu prăjinile, rosti cu chibzuială Năzdrăvana.
— Ai judecat drept. Aflați că oamenii l-au îngrădit.
— Oamenii? Cine sînt ăștia și de ce au baricadat furnicarul nostru? începură să curgă întrebările.
— Nu l-au baricadat ei. Au îngrădit furnicarul nostru pentru ca nimeni să nu-l distrugă. Oamenii sînt ființe mari și foarte puternice. Ei sînt cei mai tari din lume și merg pe două picioare.
— Cum pot sta numai pe două picioare? Fiecare din noi are șase picioare și de aceea sîntem atît de sprintene. Dar oamenii, probabil, sînt grozav de stîngaci, gîndi cu glas tare Ciupi.
— Și oamenii sînt sprinteni. Ei ocrotesc furnicile deoarece noi distrugem cu forțele noastre gîndăceii dăunători, omida nesățioasă care produce mari pagube pădurii.
— Inseamnă că atunci cînd furnicile pornesc la vînătoare pentru a-și procura hrana ele apără si pădurea?
— Așa este Ciupi. De aceea oamenii ne numesc insecte folositoare sau sanitarii pădurii.
— De ce sanitari? se miră Curioasa.
— Pentru că furnicile nu prind doar gîndăcei dăunători sau gîze vii, ci le adună și pe cele moarte. Și nu numai diferite vietăți mici, ci și resturi de la animale și păsări.
— Dar de ce oamenii apără pădurea dacă nu trăiesc în ea?
— Pentru că pădurea ne ajută și pe noi și pe ei să respirăm.
— Să respirăm? se minună Năzdrăvana.

— Desigur. Frunzele verzi produc oxigenul pe care-l inspiră și animalele, și oamenii, și insectele. În pădure se mai găsesc încă ciuperci, boabe, alune cu care se hrănesc toate păsările și animalele. Iar din copaci oamenii au învățat să-și facă locuințe și multe alte lucruri folositoare.

— Înseamnă că nu trebuie să ne temem de oameni? întrebă Ciupi.

— Firește că nu. Din păcate și printre acești uriași amabili se întîmplă să mai fie unii răi și neghiobi. Pentru a se distra pot să împrăștie și să distrugă locuința noastră, să facă din furnicar o jucărie.

— Ce groaznic! se văită Curioasa.

— Nu te teme, copilă. Nu sînt prea mulți din ăștia printre uriași, o liniști mătușa Tapa pe mica furnică.

— Pe aceștia trebuie să-i ciupim și să-i stropim cu acidul nostru al furnicilor. Atunci vor înțelege că nu trebuie să ne distrugă, ținu să adauge Năzdrăvana.

Furnicile părăsiră buturuga și porniră iar la drum. Mătușa Tapa le povățuia:

— Ca să cunoască drumul cînd merg la vînătoare sau să caute material de construcție pentru furnicarul lor, furnicile ating cărarea cu burta și lasă o urmă mirositoare pentru a recunoaște drumul la întoarcere. După aceea, cînd vine vremea să se întoarcă, pipăie pămîntul cu antenele simțind mirosul cunoscut și așa găsesc drumul spre casă.

— Ce simplu e! se bucură Ciupi.

Împrejur era iarbă înaltă și deasă. Pe cărarea furnicilor se întindea o umbră. Ciupi, care era ultima în coloană, avu impresia că nu este iarbă, ci adevărați copaci. Îi veni poftă să se cațăre pe unul din ei și să privească pămîntul de la înălțimea lui. Furnica știa că ceea ce voia să facă era rău, dar nu se putea abține. Atunci își părăsi tovarășele și peste puțin timp se afla tocmai în vîrful unui fir de iarbă înaltă. Deasupra sa strălucea soarele, vîntul legăna ușor firul de iarbă și era așa de frumos că furnicii nu-i mai venea deloc să coboare de acolo.

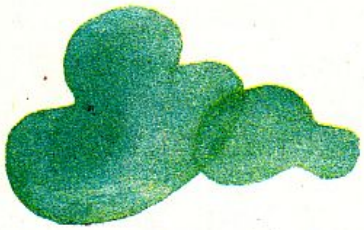

ZBORUL PE FRUNZA DE ARȚAR

„Încă puțin să mă mai dau în leagăn și am să-i ajung din urmă, se gîndea Ciupi. Cărarea e bătătorită bine și n-am să mă rătăcesc, deși n-am mai învățat să folosesc antenele".

Săturîndu-se de atîta legănat, furnicuța coborî pe pămînt și porni pe urmele suratelor ei. Cărarea era într-adevăr frumoasă. Dar iată că deodată furnica se opri buimăcită. În fața sa se aflau trei ramurițe. Încotro să meargă acum? Atinse una din ele cu antenele și parcă simți mirosul cunoscut. Cu a doua se întîmplă la fel. Și la a treia furnica recunoscu mirosul furnicarului de acasă.

„Am să mă urc pe cel mai înalt copac și am să privesc pe unde le-a dus mătușa Tapa pe tovarășele mele", hotărî ea.

Se cățără pe cea mai înaltă rămurică a unui arțar tînăr, însă, oricît se uită, nu zări nimic. Ciupi stătea pe o frunză lată cu cinci lame și se gîndea. Inima sa era cuprinsă de tristețe. Dar iată că în aer se simți apropierea furtunii. Copacul începu să se clatine, un vînt puternic îi scutură vîrful verde și apoi, deodată, smulse frunza pe care stătea furnica întristată și începu s-o învîrtă aruncînd-o departe de copac.

„Vai, ce mă fac acum? De ce n-am ascultat-o pe buna mătușă Tapa? îngăima aproape plîngînd Ciupi. Am să cad, am să mă lovesc și mama nu va ști unde să mă caute".

Vîrtejul ridică frunza cu micuța călătoare deasupra pădurii și o purtă departe, spre înălțimi, aproape de cerul albastru și de norii albi. Din cauza încordării începură să-i tremure lăbuțele simțind c-o cuprinde amețeala de atîta învîrtire. Iată însă că vîrtejul prinse să se potolească și peste puțin timp se opri. Frunza încetă să se mai învîrtească. Acum se lăsa încet tot mai jos si, balansîndu-se ușor, plutea în aer.

Pădurea rămase deja în urmă, iar în jos se întindea cîmpul. Parcă era un imens covor colorat cusut din bucăți verzi, galbene, roze, albe. Ciupi nu văzuse niciodată cîmpul și de aceea nu știa că pe aceste bucățele

multicolore cresc grîu, floarea-soarelui, cartofi, hrișcă. Micuța călătoare se așează mai bine pe frunza de arțar și privi cu băgare de seamă. Călătoria parcă începea să-i placă acum.

Iată însă că dedesubt apărură niște cutii. Furnicuța, care tocmai trecea în zbor deasupra unui sat, se uita la această minunăție și nu putea pricepe nimic. Deodată Ciupi observă un petic mare albastru. Parcă ar fi aruncat cineva pe pămînt o bucată din cer. A cerului acela care se desfășura ca un cort albastru deasupra capului său.

Și se făcu dintr-odată liniște. Pierise parcă și vînticelul blînd care-o purtase pe călătoare pînă aici. Frunza zbură repede în jos și căzu într-o apă. Furnica privi împrejur, însă nu zări pămîntul. Peste tot era numai apă. Nu departe stăteau ca un zid, ridicîndu-se din apă, buruienile înalte și dese. Furnicuța nu se mai putu abține și începu să plîngă cu amărăciune.

— Oaaac, oaaac! se auzi deodată alături un rîs. Întredeschise ochii și aproape pieri de groază. Din apă o iscodea un cap uriaș, cu ochi bulbucați și o gură ca o groapă.

— Cine-e-e plî-î-în-ge aici în la-la-la-cul me-e-e-eu? întrebă capul verde, cu un glas tremurător și rîse cu voce tare.

— M-am rătăcit, abia îngăimă Ciupi și se porni mai tare pe plîns.

— Așa pățesc toți cei care nu-i ascultă pe cei mari. Ei bine, că ești neascultătoare. Am să-i chem imediat pe cei mai buni și mai ascultători copii din lume și o să dejunăm. Asta o spun eu, broasca Oac, stăpîna apei. Oaaac, oaaac! orăcăi cu veselie capul verde și dispăru în mocirlă.

DUEL CU ARĂTAREA VERDE

Frunza de arțar plutea aproape nemișcată pe apă. Furnica stătea speriată în mijlocul ei și se gîndea agitată cum să ajungă la mal.

Însă iată că apărură deodată la suprafața apei trei capete verzi. Unul era foarte mare, iar celelalte mai mici. Cel mai mare era Oac, furnica l-a recunoscut imediat. Pe cele mici, care semănau ca două picături de apă, le vedea întîia oară.

— Stai? întrebă Oac și izbucni din nou în rîs. Capetele mici orăcăiră și ele.

Ciupi abia se abținea să nu plîngă din nou.

— Uitați-vă, copii, la această furnică plîngăcioasă. Nu i-a ascultat pe cei mai în vîrstă și a apărut ca un intrus pe iazul nostru. Aici sîntem noi stăpîni și nu vom lăsa pe nimeni pe domeniul nostru.

— Ce nevoie am eu de iazul vostru? Eu vreau acasă, plînse Ciupi.

— S-a speriat! Aici toți se tem de noi! se lăudă Oac: Fiule, Orăcăilă, răstoarnă frunza și să ne arate cum știe să înoate acest roșcat fricos, după care vom lua gustarea de dimineață.

— Orăcăilă! se auzi un strigăt dinspre unul din capetele mici, verzi, care înotă în direcția frunzei.

Furnica își aminti în acel moment de mătușa Tapa care îi învățase cum să se apere de dușmani cînd aceștia ar ataca furnicarul. Și se decise să se bată pînă la ultima suflare. Între timp Orăcăilă se apropie înot de frunză, apucă una din margini cu botu-i uriaș și începu s-o legene. Ciupi sări sprintenă spre puiul de broască, îl ciupi tare de bot cu mandibulele sale puternice și-l stropi cu acidul pe care-l au furnicile. Orăcăilă urlă de durere și se scufundă în apă.

— Ah, răutate! Ce-ai îndrăznit să-i faci puiului meu drag? se auzi glasul broaștei. Am să te-nghit imédiat!

Și, căscînd larg botul, se apropie cu prudență de frunză. Se vede că și broaștei Oac îi era teamă acum de furnică.

Orăcăilă ieşi la suprafaţă în acelaşi timp cu sora sa. Plîngea de se auzea în tot iazul şi striga:

— Scufund-o, mămico, mănînc-o pe furnica asta rea!

Din cauza acidului furnicii puiului de broască îi apăruse pe bot o băşică mare pe care o zgîndărea tot timpul cu laba.

Oac ajunsese înot pînă la frunză. Ochii ei bulbucaţi priveau stăruitor spre Ciupi, iar în botul căscat se mişca ameninţător o limbă lungă. Furnica era pregătită pentru orice. Şi deodată ajunse pînă la ei un strigăt:

— Oac, iată o barză!

Capul verde strigă: Oaac! şi într-o clipă dispăru sub apă. Cei doi pui o tuliră şi ei.

— Cine e aici? întrebă Ciupi.

— Sînt eu, Măsoară Apa.

— Tu măsori apa?

— Nu. Mi se zice aşa fiindcă ştiu să umblu la fel de bine pe apă, ca şi pe uscat. Şi nici nu mă ud pe picioare fiindcă am aceste perniţe de aer. Priveşte! ridică Măsoară Apa piciorul dinainte, după care alunecă pe apă în jurul frunzei ca o adevărată patinatoare.

— De ce ai speriat-o pe stăpîna iazului?

— Ha-ha-ha! Eu sînt stăpînul iazului! izbucni în rîs Măsoară Apa. Aceea e doar o broască lăudăroasă. Lată că vine şi barza.

Se roti de cîteva ori deasupra iazului şi apoi se lăsă din ce în ce mai jos. Picioarele lungi şi roşii atinseră apa nu departe de buruieni. Acolo iazul era mai puţin adînc — apa abia — i ajungea pînă la genunchi.

— Ah! ţipă Ciupi.

— Nu te teme. Numai Oac se sperie. Ea vine încoace să vîneze broaşte — o linişti pe furnică, voioasă, Măsoară Apa.

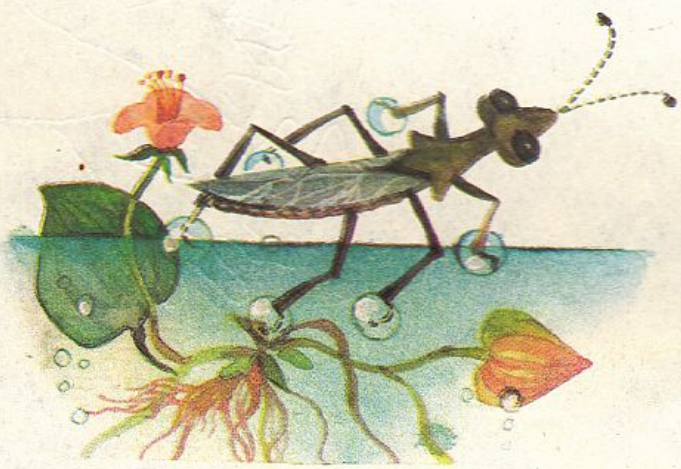

DIN NOU LA DRUM

Barza, cu picioarele sale lungi, păşea agale pe lîngă buruieni. Cîteodată se oprea nemişcată într-un picior privind cu atenţie în apă şi pîndind prada. Vîna.

Ciupi stătea pe frunză şi urmărea cu atenţie fiecare mişcare a vînătorului înaripat. Niciodată nu văzuse o pasăre uriaşă cu asemenea aripi mari. Şi i se părea ceva ciudat. Măsoară Apa alerga în jurul frunzei fredonînd un cîntecel vesel. Credea probabil că astfel îi va distrage atenţia furnicii speriate.

— Măsoară Apa, barza trăieşte în iaz? întrebă Ciupi.

— Nu, casa ei e în sat, în vîrful unui stejar bătrîn. Aici vine numai să vîneze — îi răspunse Măsoară Apa. Dar tu nu vrei să rămîi aici cu noi pentru totdeauna? Hai, rămîi. Vom fi prietenii tăi.

— Nu pot. Mă aşteaptă mama la furnicar, e îngrijorată şi eu nu ştiu cum să ajung la mal.

— Nu te întrista! O să găsim noi o soluţie. Doar prietenii se ajută unul pe altul la necaz.

Măsoară Apa se gîndi şi, imediat, strigă bucuros:

— Am găsit, am găsit soluţia! Aşteaptă. Mă întorc îndată.

Şi dispăru lăsînd-o pe Ciupi singură. Furnicii i se făcuse foame, dar pe frunză n-a fost nimic de mîncat.

Sorbi o picătură de apă care însă îi înteţi mai tare foamea. Nu după multă vreme apăru Măsoară Apa. Aducea în spate un ghem de pînză de păianjen şi se apucă să-i lege capătul de codiţa frunzei.

— Ce faci? întrebă Ciupi.

— Fac din pînza de păianjen un ham şi am să te trag pînă la mal — răspunse Măsoară Apa.

Termină repede treaba, se opinti, smuci o dată, de două ori şi frunza

începu să plutească încet pe apă. Furnica sări de bucurie și strigă „ura"! N-a apucat să se bucure prea mult fiindcă frunza, deodată, se opri. Deși Masoară Apa se căzni s-o urnească din loc, nu reuși.

— Probabil că urîta Oac o ține așa, zise Ciupi.

— A, să văd imediat.

Măsoară Apa își scoase hamul, dădu o raită prin jur și clătină trist capul:

— Bătu-l-ar de întuneric! Frunza s-a agățat de buruieni și n-am cum s-o scot. Trebuie să chem pe cineva în ajutor. Și plecă.

Din nou furnica rămase singură. Era amețită de foame. Ca să nu se mai gîndească la mîncare se hotărî să tragă un pui de somn. Dar abia aținpise cînd frunza începu să se legene și să plutească. Ciupi a stat pe picioare, se uită împrejur și scoase un strigăt de spaimă. Luînd hamurile cu colții galbeni, uriași, un animal trăgea frunza de arțar. Din apă o iscodea o figură mustăcioasă cu ochi sticloși.

Șobolanului de apă îi plăcu atît de mult frunza de arțar încît se decise s-o ducă la casa lui. Furnicii roșcovane, care tremura de spaimă, nu-i dădu nici o atenție. Șobolanul se grăbi spre o salcie bătrînă sub rădăcinile căreia se afla vizuina lui.

Intră sub salcie. Ramurile ei atingeau apa. Pe Ciupi o străfulgeră o idee: să se prindă de o crenguță a salciei părăsindu-și astfel adăpostul de pînă acum. Acolo va fi în siguranță!

În aceeași clipă furnica o porni de-a lungul frunzei, apoi pe creangă și ajunse aproape de trunchiul salciei. Dar și aici i-a fost dat să înlemnească de spaimă. Văzu lîngă ea pe acel zvăpăiat care luase frunza. Poate nu era chiar el căci nu semăna la figură și nici la ochi... Era motanul Cotoilă, care se urca pe trunchiul salciei unde se auzea piuitul puilor de graur. Arăta la fel de mustăcios și cenușiu ca șobolanul și de aceea o înspăimîntase la început pe furnică.

Ciupi se aciui pe rămurică și, ținîndu-și răsuflarea, începu să-l pîndească pe motan. Acesta ajunsese la scorbură. Încercă să bage capul înăuntru, dar nu reuși. Atunci se hotărî să facă altfel. Băgă o labă în scorbură, dar asupra musafirului nepoftit se năpusti graurul. El zbura deasupra lui și încerca să-l lovească cu ciocul în cap. Motanul fu nevoit să uite de ospăț și trebui să se apere de atacul graurului. Cu un țipăt neliniștitor veniră în zbor, ca frunza și ca iarba, păsările negre. Era neamul graurului. Motanul văzu că nu-i de șagă. Una îl lovea cu ciocul în cap, alta în nas, a treia încerca să-i atingă spinarea. Nemaiputînd ține piept atacului o luă la fugă mieunînd.

— Ura! Tîlharul cenușiu e învins! Ura! strigă din toate puterile furnicuța dansînd pe rămurică.

Dar din nou se petrecu ceva neașteptat. Fugind, motanul atinse furnicuță cu coada și o aruncă de pe rămurică. Speriată, Ciupi trase un țipăt. În timp ce cădea, micuța încercă să se agațe de ramurile salciei, dar acestea erau foarte alunecoase și furnica venea tot mai repede în jos.

Deodată simți că lăbuțele se încurcaseră într-un fel de ață extrem de subțire. Sub greutatea furnicii ața se întinsese ca un elastic, dar nu s-a rupt. Ciupi se prinse cu toată puterea de ea însă se temea să facă vreo mișcare. Lîngă ea se ivi deodată o arătare mică, cu opt picioare strîmbe, care începu repede-repede să înfășoare furnica în firul acela subțire.

— Cine ești și de ce mă înfășori? întrebă speriată Ciupi.

Cel cu picioare strîmbe mormăi ceva și urzi mai departe ața sa. Furnica se neliniști mai tare și se repezi asupra unuia din picioare pișcîndu-l zdravăn. Vîrful piciorului se frînse ca un vrej uscat.

Vietatea se strînse tot mai mult, facîndu-se ghem, încît nu zăreai unde-i era capul și unde se aflau picioarele. Ciupi începu să taie ața vîscoasă și tare cu dinții și s-o arunce jos.

— De ce-mi strici plasa? întrebă cu glas răgușit ghemulețul.

— Dar tu de ce m-ai împresurat cu firele tale? zise furnica.

— Eu așa vînez totdeauna muște și insecte deoarece sînt păianjenul numit Muscarul, scoase capul afară cel cu picioare strîmbe.

— Nu sînt nici muscă și nici țînțar. Sînt furnică și mă cheamă Ciupi.

Micuța furnică prinse curaj văzînd că numai astfel poate opune rezistență agresorului.

— Dacă ești furnică, n-ai de ce zbura ca o muscă! horcăi nemulțumit Muscarul.

— N-am zburat. Pur și simplu am căzut.

— N-ai ce căuta în plasa mea.

Între timp Ciupi s-a eliberat din plasă și se tîra încetișor pînă la Muscar.

— Nu mă atinge! strigă păianjenul, închipuindu-și că acest intrus vine să se războiască.

Peste o clipă păianjenul stătea deja pe firul argintiu pe care reușise să-l fixeze de ramura salciei. Furnica îl privi de sus pe Muscar și-i spuse:

— Ce mai vînător! N-am să te ating! Mai bine mi-ai da ceva de mîncare!

— Nici eu n-am. Zboară pe aici fel de fel de vietăți, îmi strică plasa și să le mai dau și de mîncare?

— Hrăpărețule!

— Prinde o muscă. Proviziile sînt pentru mine.

— Nu cere de mîncare Muscarului — auzi Ciupi o voce plăcută. N-o să-ți dea niciodată. Mai bine zboară cu mine și am să-ți arăt unde poți să-ți potolești foamea.

— Dar cine ești tu? întrebă furnica, văzînd pe frunza ușor legănată de vînt un gîndăcel roșu cu șapte buline negre pe spate.

— Sînt Buburuza. Să zburăm împreună.

— Eu nu știu să zbor. Știu doar să mă tîrăsc și să alerg.

— Am să te aștept pe pămînt. Hai jos!

Și Buburuza, întinzîndu-și aripioarele zbură de pe frunză. Iar Ciupi coborî pe tulpină.

NOII PRIETENI AI LUI CIUPI

Lîngă salcie creștea iarbă foarte deasă. Furnica, ajungînd din nou pe pămînt, nimeri într-un adevărat hățis. Nici cerul nu se vedea deasupra capului.

„Cum să găsesc Buburuza într-un asemenea desiș?" se gîndea Ciupi și se întristă. Își aminti de furnicarul ei din pădure, de mătușa Tapa, buna învățătoare, de mama care desigur va plînge amar cînd va afla diseară că fiica ei dispăruse. De atîta tristețe furnica era gata să plîngă, însă auzi deasupra un glas cunoscut:

— Ciupi, unde ești? Arată-te!

— Sînt aici! strigă furnica și urcă pe un fir de iarbă.

Ajungînd sus se uită în jur și zări gîndăcelul cu buline negre pe aripi.

— În sfîrșit sîntem pe pămînt. Acum rămîne să ajungem în grădină unde vom mînca pe săturate, spuse bucuroasă Buburuza.

— E mult pînă acolo? întrebă Ciupi.

— Vezi gardul acela de nuiele? Dincolo de el e grădina.

Pînă la gardul de nuiele nu era prea departe, dar pămîntul era acoperit cu iarbă deasă. Furnica s-a speriat.

— Prin hățișul ăsta nici pînă diseară nu ajung! Pot să mă și rătăcesc.

Buburuza se opri puțin și zise:

— Vin imediat!

Desfăcu aripioarele și zbură.

Obosită, Ciupi ațipi puțin, cînd, deodată, se trezi în jurul ei cu șase gîndăcei roșii cu buline negre pe aripioare.

— Așează-te pe firul ăsta de pai și vom zbura împreună spre grădină, îi propuse Buburuza.

Abia atunci observă Ciupi că gîndăceii aduseseră un fir de pai. Furni-

ca se așează pe firul de pai fără să mai zică ceva și gîndăceii o ridicară cîte trei de fiecare parte.

— Unu-doi-trei-start! și am zburat, comandă Buburuza.

Gîndăceii își întinseră aripioarele străvezii și peste o clipă paiul se ridică.

În cîteva clipe Ciupi era deja în grădină. Gîndăceii aterizaseră pe o frunză de varză.

— Vă mulțumesc foarte mult, zise furnica.

— Prietenii trebuie să se ajute între ei, răspunse unul dintre gîndăcei, după care plecară. A rămas doar Buburuza.

— Acum vom prînzi, spuse ea și se grăbi s-o ia în jos pe frunza de varză. Ciupi se luă după ea.

— Uite-i, uite-i! strigă bucuroasă Buburuza și se repezi asupra unor gîngănii mici verzi care se lipiseră parcă de frunza de varză. Înhață-le, Ciupi! Sînt niște paraziți care rod frunzele.

Furnica privea cu atenție gîngăniile amintindu-și lecția mătușii Tapa.

— Așteaptă, așteaptă, Buburuzo! Noi nu mîncăm de astea! Astea sînt văcuțele noastre.

— Văcuțe? nu-l crezu Buburuza.

— Sigur. Privește încoace, zise Ciupi și alergă spre una din distrugătoare. O atinse cu antenele și primi în dar o picătură de lichid dulce.

O bău repede și o luă spre altă văcuță.

— Ce prostuță ești. Astea trebuie mîncate în întregime, zise Buburuza.

— Nu, e mai bine să le mulgi, iar pe dușmanii lor să-i alungi, o contrazise Ciupi. Așa ne-a învățat mătușa Tapa.

— Bătrînul Juju ne-a spus că pe astea trebuie să le mîncăm, să le distrugem, ținu să adauge Buburuza. Dăunează plantelor.

— Ei, nu vă mai certați! auzi furnica o voce. Fiecare are dreptatea lui. Pentru buburuze, distrugătoarele sînt o hrană bună, pentru furnici sînt niște văcuțe.

— Cine ești? întrebă furnica nepricepînd a cui era șoapta.

— Frunza de varză. Nimeni nu poate să mă salveze de nesățioasele omizi verzi. Mă mănîncă zi și noapte. Vai, ce mă doare! se văita frunza de varză.

— Cine e asta? întrebă Ciupi. Mătușa Tapa nu apucase să le spună nimic despre omizi.

— Este un monstru care nu știe altceva decît să mănînce. E atît de lacom, că ar mînca toate frunzele.

— Buburuzo, arată-mi-l.

— Mi-e teamă. E foarte mare. E mai mare decît mine și decît tine de zece, ba nu, de o sută de ori!

— Nu-i nimica. Numai să mi-l arăți — insistă furnica.

Omida stătea pe marginea frunzei și cu dinții ei puternici o rodea de se auzea pîrîitul. Omida nu le dădea nici-o atenție. Furnica, mirată de o asemenea indiferență, se apropie pe furiș de omida nesățioasă și-o atinse cu antenele.

— Ha-ha-ha! hohoti răgușit omida și se încovoie ca un arc. Cine-a îndrăznit să mă deranjeze? Sînt atît de flămîndă că aș mînca totul.

— Ciupi, prietenă, să fugim mai repede! răcni îngrozită Buburuza.

Furnica se cocoțase însă deja pe omidă.

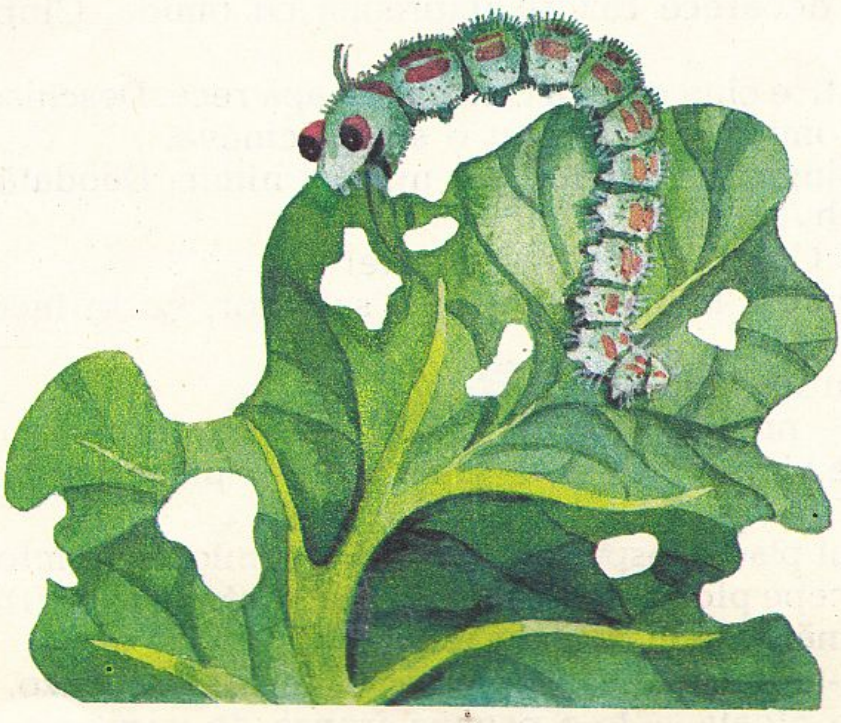

LUPTA DE PE FRUNZA DE VARZĂ

Cînd omida simți că cineva s-a urcat pe ea, se răsuci de cîteva ori pe frunză, încercînd să scape de agresor. Însă Ciupi se ținea zdravăn. O ciupi din răsputeri și o stropi cu acid.

— Ah, ah! țipă monstrul verde și îndoindu-se, încercă să înșface furnicuța.

— Ferește-te, Ciupi — striga Buburuza urmărind duelul cu răsuflarea tăiată.

Furnica se dădu la o parte, iar cînd omida se prăvăli o ciupi încă o dată. Nesățioasa începu să zvîcnească, să se zvîrcolească pe frunză, dar Ciupi n-o slăbea deloc.

— Ai grijă, furnico! Poți să cazi! strigă Buburuza. Însă furnica nu auzi strigătul deoarece căzuse împreună cu omida. Ciupi se lovi și leșină.

Și a venit în fire cînd cineva o stropi cu apă rece. Deschise ochii. Alături era doar omida. Și din nou o stropi cineva.

Se uită la stînga, la dreapta, dar nu zări nimic. Deodată auzi glasul bucuros al Buburuzei:

— Trăiește, Ciupi a noastră trăiește!

— Îți mulțumesc mult, dragul meu salvator, vorbi încet frunza de varză.

— Cine a turnat apă peste mine?

— Nimeni — privi Buburuza cu mirare spre furnică.

Plouă. Vai ce bine-mi pare că plouă! E așa de plăcut! se bucură frunza de varză.

— Mie nu-mi place! răspunse Ciupi. Noi, furnicile, ne întoarcem acasă înainte de a începe ploaia și astupăm toate intrările și ieșirile din furnicar. Unde să mă ascund aici de ploaie?

— Ascunde-te sub mine. Aici e uscat. Și tu, Buburuzo, poți să stai aici pînă trece ploaia — le-a propus frunza de varză.

— Nu, eu am să zbor repede spre casă și după ploaie ne vom reîntîlni, spuse gîndăcelul cu buline negre pe spinarea roșie, și-și deschise aripioarele.

Ciupi stătea sub frunză și privea cum cade ploaia. La început căzură stropi mari și răzleți. Ei izbeau frunza, apoi ce loveau de pămînt, împrăștiind în toate părțile picături mărunte. Dar iată că se auzi un tunet. Ploaia se înteți.

— Ce ploaie frumoasă și caldă! exclamă bucuroasă frunza de varză.

Ploaia, parcă vrînd să-i facă frunzei o favoare, se așternea tot mai tare, ca o adevărată rupere de nori. În apropierea lui Ciupi apărură cîteva pîrîiașe. Din ce în ce se lărgeau și se adînceau, deoarece ploaia nu se mai potolea. Deodată bulgărele de pămînt pe care stătea mica furnică se îmbibă de apă, se mișcă și se sparse și Ciupi căzu în mocirlă.

Furnica încercă să ajungă la varză ca să se cațere pe tulpină, dar pe picioare se adunase atîta noroi încît nu putea să se urnească din loc. Ploaia nu înceta deloc.

Într-o clipă pe Ciupi o prinse un torent năvalnic. „Aici, probabil, mi-e sfîrșitul. N-am să mai mă întorc niciodată acasă în pădure!" se gîndea cu tristețe în timp ce căuta ceva de care să se agațe pentru a nu se îneca.

Deodată zări plutind drept spre ea un buștean roșcovan. Era o bucată de vrej de porumb ce se afla de anul trecut în cine știe ce grădină și acum a adus-o apa. Cînd bușteanul trecu prin dreptul ei se agăță de el. Furnica udă și fără puteri plutea acum spre necunoscut dusă de puhoiul vijelios și tulbure.

CUM L-A FĂCUT FURNICA SĂ RÎDĂ PE BOBOCUL DE RAȚĂ

În sfîrșit ploaia se potoli. Vrejul de porumb pe care stătea furnica se opri și el. Puhoiul îl dusese în mijlocul unui smîrc mare care se formase după ploaie.

Adia un vînticel răcoros. Lui Ciupi îi era frig fiind udă din cap pînă-n picioare. Începu să sară și să alerge de la un capăt la altul al vrejului. Vîntul îi ducea pe apă pînă au ajuns la un munte uriaș. Dar muntele părea destul de ciudat — era negru și se mișca puțin. Dinspre el începu să se reverse un val de căldură.

Furnica se pregătise să înceapă urcușul cînd simți deodată adierea fierbinte. Se uită cu grijă împrejur și observă în apropiere două găuri. De la un timp ieșea din ele cu huruit și fluierat un aer cald. Deși înspăimîntată, Ciupi era așa înghețată, încît hotărî să se încălzească cu orice preț.

Ajunse repede la una din găuri și se vîrî acolo. Înăuntru era umezeală și bătea mereu vîntul: într-o parte era cald, iar în alta rece. Furnica începu să caute unde să se ascundă de vîntul rece. Deodată împrejur începu să se simtă un freamăt și imediat se abătu o adevărată furtună asupra micii călătoare. Prinsă de boarea caldă de vînt furnica zbură într-o clipă din ascunzătoare, trecu rapid pe deasupra apei și căzu pe cărarea udă lîngă chiar smîrcul singuratic. Dacă ar fi fost uscată cărarea, furnica s-ar fi zdrobit. Așa însă ea alunecă pe burtă și scăpă cu viață.

Nu apucă să se dezmeticească și să se curețe de murdărie cînd lîngă ea se opri un ghem pufos, cu niște picioruțe scurte și roșii. El alergă spre apă, însă, zărind furnica, rămase încremenit.

— Peste tot e atîta apă, iar ciudățenia asta stă pe uscat și se curăță de murdărie. Haide mai bine să ne scăldăm — îi propuse cel cu picioruțe roșii.

— Nu-mi place să mă scald. Și așa mi-e frig, răspunse furnica.

— Atunci am să fiu nevoit să te iau cu ciocul de mustățile tale ude și să te arunc în apă, fiindcă nu pot să suport pe cineva murdar.

— Încearcă numai! Am să te pișc de limbă încît o să-ți mai treacă pofta de a ciupi pe cineva, strigă furnica și se pregăti de luptă.

— Mică, mică, dar bătăușă!

— Nu sînt bătăușă, ci furnica de pădure Ciupi.

— Iar eu sînt bobocul de rață Mac — și ghemulețul galben făcu o plecăciune respectuoasă și înclină capul pînă la pămînt. Spune-mi, de unde ai apărut aici? Eu trec în fiecare zi pe cărăruia asta, dar nu te-am întîlnit niciodată.

— Am zburat din pădure pe o frunză de arțar, am nimerit în gradină și m-a prins ploaia, după aceea am plutit pe un buștean și am ajuns la muntele acela, începu să povestească furnica.

— Unde e muntele ăsta?

Furnica îi arătă smîrcul în mijlocul căruia se afla muntele. Mac, bătînd din aripioarele sale scurte, începu să hohotească așa de tare, încît i se umeziră ochii de lacrimi.

— De ce rîzi? întrebă ofensată Ciupi.

— Ah, nu mai pot! Ah, salvați-mă, am să mor de rîs nu se mai putea opri Mac. Ce mai munte ți-ai găsit tu! Ha, ha, ha!

— Dar oare nu e munte?

— Ehe! Grohăilă, ieși din smîrc! strigă deodată rățușca.

Muntele s-a mișcat și apoi a răspuns:

— Cine dorește să mă vada?

— Grohăilă, dacă vrei să vezi pe cineva ciudat, care te-a confundat cu un munte, ieși mai repede din smîrc!

— Tu, Mac, ești ciudat. Desigur acel cineva este foarte înțelept pentru că într-adevăr sînt mare ca un munte. Privește încoace.

Grohăilă se întoarse satisfăcut pe cealaltă parte, și se umflă aproape să plesnească.

— Îi place purcelului să se creadă mare. Acum are să le povestească tuturor că el e un munte, zise Mac. Dar tu cum ai nimerit pe cărare? Ai venit plutind?

— Nu, am zburat. Am căutat să mă încălzesc și, probabil, am nimerit rîtul purcelului. Iar acolo se porni o furtună...

— Ce furtună? Grohăilă al nostru a strănutat. Grohăilă! îl strigă din nou rățușca. Îți place chiar așa de mult să stai tolănit în baltă, încît nici nu simți cum își fac străinii de cap în nasul tău?

— Eh, Mac-Mac, nu mă deranja. Am visat o ghindă mare și gustoasă de ți-era mai mare dragul. Tu ești încă o rățușcă mică și necoaptă. Nici nu știi cît de mult ne place să ne bălăcim în smîrc. Aici facem băi de nă-

mol ca să nu ne îmbolnăvim. Astfel alungăm căpușele și toată murdăria de pe corpul nostru... explică Grohăilă și se-ndreptă somnoros spre smîrc.

— O, iar a apărut, se bucură Ciupi. Se scutură și s-a eliberat de murdărie.

Rățușca se îngrijoră:

— S-a făcut tare cald. Așteaptă-mă puțin pînă am să mă scald și după aceea vom merge la ograda noastră Am să-ți fac cunoștință cu surioarele mele. Lor, ca și ție, nu le place să se scalde.

Și se aruncă în apă.

Furnicuța coborî de pe cărare, se așeză pe o frunză lată de brusture și se lăsă în voia razelor blînde ale soarelui.

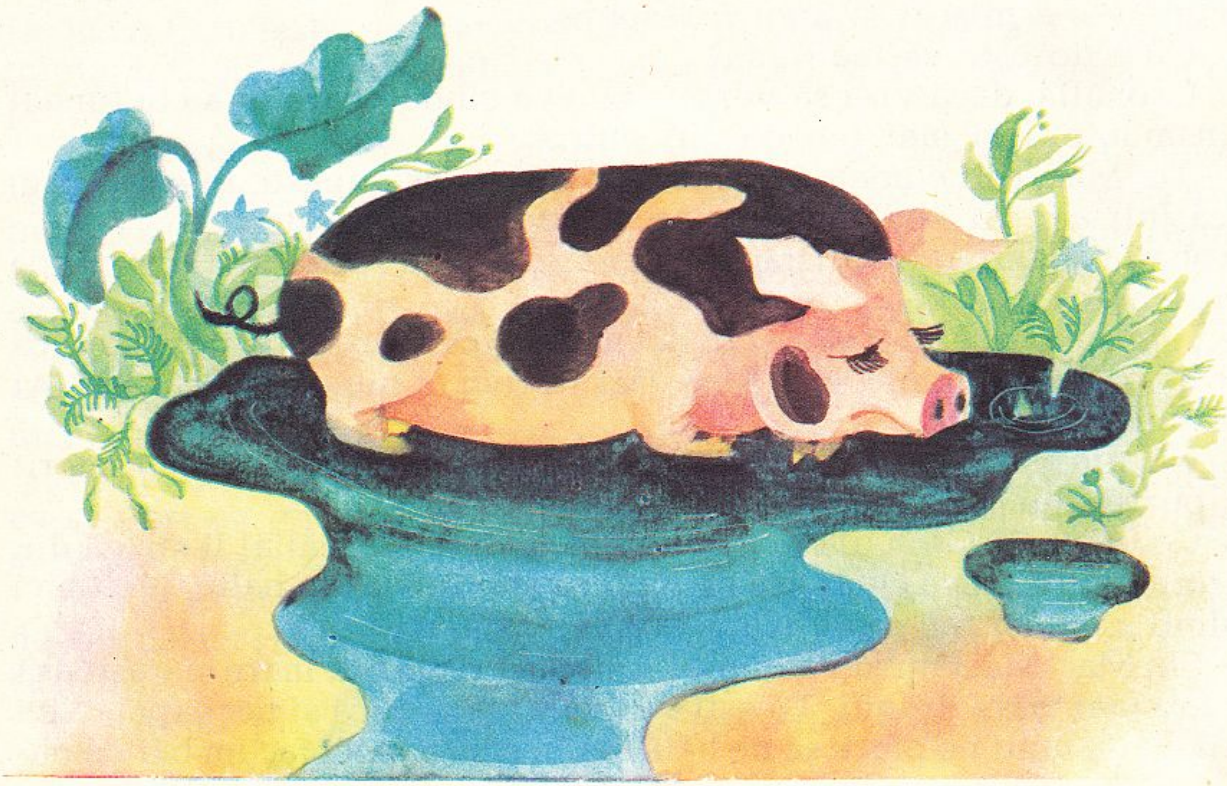

COCOȘELUL MINCINOS

De pe frunza de brusture pe care stătea Ciupi vedea toată întinderea smîrcului. Rățușca înota repede în jurul ei, se scufunda, măcăia bucuroasă. Furnica urmărea cu atenție cum se bălăcea Mac și nu contenea să se mire cum de acest ghemuleț galben nu se udă și nu se îneacă. În cele din urmă rățușca, săturîndu-se de scăldat, ieși pe cărare.

— Hei, Ciupi! Nu cumva ai adormit pe frunza ta de brusture?

— Ah, nu. Te-am urmărit cît de frumos înoți, răspunse furnica.

— Eh! Parcă poți să te scalzi ca lumea în smîrcul ăsta mocirlos! Să mă vezi într-o apă mare! Pe un iaz, de exemplu, pînă treci de la un mal la altul, te dor și picioarele. Iar la mijloc e așa de adînc încît nu poți să ajungi pînă la fund — spunea Mac cu însuflețire. Am înotat o singură dată în iaz. Mamei îi era tare teamă că mă voi îneca. Alerga tot timpul pe mal și striga să ies.

Mac se apropie de frunza de brusture și privind în sus zise:

— Sări, prietenă, drept pe spatele meu și să mergem la casa noastră.

— Mi-e frică. Ești udă și rece.

— Nu sînt deloc udă.

— Ai stat atîta în apă și nu te-ai udat? nu-i veni să creadă furnicii.

— Apa nu-mi udă deloc penele care sînt unse cu grăsime.

— Cine ți le-a uns? Mama? se porni să întrebe cu mirare furnica.

— Singură mi le-am uns. Pe codiță am o umflătură mică. Dacă o apăs cu ciocul apare o picătură de grăsime. Cu grăsimea asta îmi ung fiecare pană. Ai înțeles?

— Am înțeles.

Stînd pe marginea frunzei, furnica se uită și sări pe spatele rățuștei.

— Stai bine? întrebă Mac întorcînd spre furnicuță ciocul roșu.

— Da. Aici la tine e un loc cald și plăcut, răspunse mulțumită Ciupi.

— Atunci să mergem. Înainte! strigă rățușca.

Bălăbănindu-se dintr-o parte în alta, Mac lipăi pe cărare. Pînă ajunse în ogradă furnica simți că amețește de atîta legănare.

— Cum e acolo? o întrebă Mac oprindu-se sub o tufă de dalie.

— Mai bine lasă-mă repede pe pămînt fiindcă simt că se învîrte totul în jurul meu.

Mac întinse ciocul. Ciupi apucă de el și într-o clipă ajunse pe pămînt. În acest timp, din cerdac ieși o cloșcă bălțată cu o mulțime de puișori. Erau și roșcați și albi, și pestriți, si negri.

— Uite pe surioarele mele și pe frățiorul Răgușilă, zise Mac.

— Dar ei nu seamănă deloc cu tine! strigă furnica.

— Pentru că sînt pui de găină, iar eu sînt rățușcă! îi răspunse mîndră Mac ridicînd ciocul.

Ei știu doar să alerge după mama lor și să scormonească în gunoi.

Gloșca a găsit un cărăbuș. Ploaia îl dăduse jos de pe un vișin. Mama își adună puii împrejur și începu să le povestească:

— Un asemenea gîndac noi, găinile, îl mîncăm. Țineți minte pentru viitor. Însă să nu confundați cărăbușul cu rădașca. Pe ea n-o puteți mînca, iar puii e mai bine să nu se apropie de rădașcă, să nu se întîmple ceva rău.

Iată că de cărăbuș se apropie în fugă cocoșelul Răgușilă. Îl lovi tare cu ciocul o dată, de două ori încît acesta i se înfipse în spinare. Răgușilă se întoarse și zise:

— Au!

— Nu e nimic, fiule. Ai să mai crești, ciocul are să ți se întărească și ai să isprăvești repede cu cărăbușul.

— Și acum sînt mare. Știu să și cînt. Sînt cel mai bun cîntăreț din toată ograda. Ia privește cum cînt!

Auzindu-l pe Răgușilă cum se laudă, Mac îi zise furnicii făcîndu-i cu ochiul:

— Imediat va fi veselie aici.

Cocoșelul își înfoie penele, se umflă și scoase cu efort un răgușit:

— Huhurihu! Hu-hu-ri-hu-u!

Auzind un asemenea hîrîit puișorii izbucniră în rîs. Cocoșelul începu să se scuze:

— Gîtlejul mi-e răcit din cauza ploii. În schimb am văzut fioroasa rădașcă, m-am luptat cu ea și am învins-o. Dacă vreau o arunc pe voi, puișori.

— Vai, mamă, ascunde-ne, piui speriat cel mai mic dintre ei.

— Nu vă temeți, copii. Răgușilă născocește fel de fel, își liniști cloșca puiul.

— Ba nu născocesc!

— Bine. Dacă nu născocești, atunci povestește-ne cum sînt coarnele cărăbușului și cîte sînt.

— Sînt foarte mari și sînt zece la număr. Un corn îi crește pe coadă, altul...

— Destul, destul! îl opri cloșca. Nu e frumos să ne păcălești. Copii, dar unde e Mac al nostru?

— S-a înecat. L-am văzut chiar eu, zise Răgușilă.

— Tu te-ai înecat, Răgușilă, spuse rățușca ieșind de sub tufă.

— Micul nostru Răgușilă a mințit și de data asta! strigară în cor puișorii țopăind în jurul cocoșelului.

TREI CĂLĂTORI

Auzi, ce născocire, să spui că rățușca, o atît de bună înotătoare și scufundătoare, s-ar fi înecat! Acum toți puii de găină rîdeau de cocoșel. Acesta stătea în mijlocul lor, cu capul aplecat, gata să izbucnească în plîns.

— Ajunge! îi opri cloșca observînd scena. Răgușilă al nostru nu va mai minți de acum înainte. Și acum, micuții mei, am să vă învăț cum să găsiți după ploaie grăunțe, gîze și rîme.

Gloșca strînse toți puișorii și-i duse în stradă. În curte rămăseseră posomorîtul Răgușilă, rățușca Mac și Ciupi.

— N-am nevoie de nici-un fel de grăunțe și de nici-o rîmă! Pot să mi le găsesc și singur, dacă vreau, spuse jignit cocoșelul. Și văzînd-o dintr-o dată pe Ciupi, o apucă cu ciocul fără să stea pe gînduri, dar, țipînd de durere, o scăpă.

— Ce gîndac rău care înțeapă!

— De, acum vei ști că n-ai voie să-l înhați pe prietenul meu, spuse rățușca apropiindu-se de cocoșel. Mai bine să ne gîndim cum s-o ajutăm pe furnică să găsească pădurea.

— Dar nu știu drumul pînă acolo.

— Atunci, uite ce vom face, zise Mac. Tu, cocoșelule, du-te la mama ta și întreab-o cum să găsim drumul care duce în pădure. Însă nu le mai încurca și nu mai născoci nimica... Te vom aștepta în curte.

Cocoșelul alergă să prindă cloșca din urmă. În acest timp rățușca se ascunse în umbra unei tufe de trandafir, iar furnica stătea liniștită sub razele fierbinți ale soarelui care pătrundeau printre frunzele florilor.

Răgușilă nu întîrzie prea mult. Se grăbise atîta încît gîfîia din greu.

— Ai aflat? în întrebă cu nerăbdare Mac.

— Mama n-a fost niciodată în pădure, începu să povestească cocoșelul, trăgîndu-și răsuflarea. Este foarte, foarte departe. În pădure trăiesc animale sălbatice, cum e vulpea, și păsări fioroase, ca uliul. Drumul

pîna acolo îl cunosc oamenii, cîinii și berzele care au cuibul în stejarul cel bătrîn, și rațele sălbatice care zboară cîteodată spre lac. Printe găini nu avem pe cineva care să fi mers măcar o dată în viața lor în pădure.

— Asta-i situația, rosti gînditor Mac și se apucă să-și curețe ciocul.

— Nu te putem ajuta cu nimic, conchise Răgușilă. Rămîi să stai cu noi.

— Nu pot, se schimonosi furnica.

— Așteptați. Se pare că am găsit soluția, interveni Mac.

— Dacă te pregătești să mergi în vizită la vulpe sau la uliu, poți face asta fără mine!

— Răgușilă e și fricos după cum se vede, observă rățușca.

— A, nu, nu sînt fricos! Dacă vreți să știți, aflați că sînt cel mai curajos cocoșel din lume și nu mi-e teamă de nimeni!

— Iar te lauzi? Mai bine ascultă la ce m-am gîndit. Vom pleca imediat spre iaz. Știu drumul deoarece am fost de două ori acolo. La iaz vom încerca să găsim rațele sălbatice și le vom întreba cum să ajungem în pădure. Poate vor zbura în direcția aceea și atunci ar lua-o și pe furnică.

— Ai o minte grozavă, Mac! o lăudă cocoșelul.

— Acum hai să pornim la drum.

De data asta Ciupi mergea călare pe Răgușilă. Pe spinarea cocoșelului stătea comod. Chiar mai comod fiindcă nu se mai legăna ca rățușca și furnica putea să contemple în voie împrejurimile.

LÎNGĂ IAZ

Cărarea îi duse pe Ciupi, Mac şi Răguşilă pînă la iaz. Un vînticel plăcut gonea un şir nesfîrşit de valuri. Ele se loveau plescăind liniştit de malul nisipos şi uşor înclinat lăsînd în urmă bule şi spumă.

— Ce apă multă e aici! Ţi-e frică să te şi uiţi, strigă cocoşelul.

Furnica sări din spinarea cocoşelului.

— Unde să căutăm aici raţele sălbatice? întrebă încet Ciupi. Nu văd unde are capătul apa asta.

— Degeaba căutăm aici. Nu există nimic, se strîmbă Răguşilă.

— Nu există, nu există, îl imită Mac. Ştii doar să scînceşti. Raţele sălbatice trebuiesc căutate în stufăriş.

— Dar unde e stufărişul ăsta? întrebă furnica.

— Trebuie să mergem puţin de-a lungul malului şi-l vom observa. Sînt nişte ierburi dese, foarte dese şi înalte, foarte înalte, care cresc drept din apă.

— Şi putem trece printre ele?

— Nu trebuie. Doar ştiu să înot.

Călătorii porniră de-a lungul malului. Nu după mult timp se opriră. Un perete de stuf apăru în apropierea cărării.

— Tu, cocoşelule, aşteaptă-ne pe mal, iar eu şi Ciupi vom înota în căutarea raţelor sălbatice.

Răguşilă se aşeză imediat să se odihnească în iarbă, iar Mac puse furnica pe spinare şi sări în apă.

În stufăriş domneau întunericul şi răcoarea. În susul apei bătea vîntul, iar în jos nu se simţea nici un freamăt. Mac s-a strecurat repede prin stufăriş observînd împrejurimile. Furnica observă prima pe mama raţă sălbatică şi pe neastîmpăratele răţuşte roşcate.

— Mac, priveşte la stînga. Se pare că acolo sînt raţele sălbatice, spuse Ciupi.

Mama rață ciugulea în stufăris lințiță. Rățușca se învîrtea alături. Mac înotă cu îndrăzneală spre grupul de rațe sălbatice și salută:

— Bună ziua!

— Bună ziua, răspunse rața sălbatică.

— Priviți, priviți, ce galben și urît e, grăiră rățuștele sălbatice.

— Da, dar e politicos. Iar voi nici măcar n-ați răspuns la salutul său. Sînteți niște copii necuviincioși.

Rușinate, rățuștele au tacut și se ascunseră după mama lor.

— Mătușică rață, spuneți-ne cum să găsim drumul spre pădure. Furnica trebuia să fi ajuns acasă și nu știe drumul.

Abia acum observă rața sălbatică mica furnică aflată pe spinarea lui Mac.

— Vrei să-ți ajuți prietena? Bravo. Pînă la pădure e mult de mers. Știu drumul pîna acolo, însă pînă nu-mi cresc copiii nu pot pleca de pe iaz.

— În afară de voi poate să ne arate altcineva drumul? întrebă Mac.

Rața căzu pe gînduri, însă după cîteva clipe răspunse:

— Din lacul acesta se revarsă un pîrîiaș repede care curge și prin cîmpie și prin pădure. Dacă furnica știe să înoate, poate să pornească pe pîrîiaș la drum, și nu peste mult timp va sosi acasă.

— Mulțumesc, mătușă rață, zise Mac și se întoarse la mal.

Răgușilă s-a bucurat grozav cînd i-a zărit pe Mac și pe Ciupi ieșind din stufăriș.

— Am crezut că v-ați rătăcit în hățișul ăsta și că nu vă veți mai întoarce niciodată. Firește că n-ați găsit nici-o rață sălbatică...

— Ba nu, am găsit. Însă nu poate zbura spre pădure. Ciupi trebuie să se ducă pe pîrîiașul care se revarsă din iaz.

BĂRCUȚA DIN FRUNZA DE PLOP

Furnica, rățușca și cocoșelul merseră mult timp de-a lungul malului pînă ajunseră la un dig pe care creșteau două rînduri de plopi uriași argintii. Frunzele copacilor foșneau în vînt de parca ar fi spus ceva.

— Ce munte uriaș! izbucni fascinat cocoșelul privind digul. Și nu e nici-un pîrîu prin apropiere. V-a păcălit rața sălbatică, ca sa nu-i bateți la cap pe ea.

— Taci, cocoșelule, nu-ți mai arăta prostia. Nu te gîndești, nu te uiți în jur și trăncănești ce-ți vine pe limbă, începu rățușca să-l certe cu bun simț pe nerăbdătorul Răgușilă. Privește, pe cîmpie se întinde un șir de tufe. Poate pe acolo aleargă și pîrîiașul acela.

O porniră pe dig. Dar iată că ajunse pînă la ei un zgomot. Trecînd peste baraj, apa cădea apoi pe pietre ca un fir argintiu. Ea spărgea o sumedenie de picături și, ca o ploaie binefăcătoare, împrașca bolovanii de toate felurile. Picăturile păreau în soare de culoarea aurului pur.

— Iată și pîrîiașul acela, glăsui rățușca.

— Ei, degeaba am venit pînă aici, se strîmbă Răgușilă. Nu ne neușește nimic...

— De ce? întrebă Ciupi.

— Deoarece bărcuța noastră o să se sfărîme de pietrele astea cît ai clipi din ochi. Și tu, furnico, te vei îneca.

— Iar te grăbești, cocoșelule. Ne vom da drumul în jos și vom meșteri bărcuța acolo unde apa curge liniștită, chibzui rățușca.

Ceva mai departe pîrîiașul se strecura cu adevărat încet printre tufele de arin și de salcie. Apa era foarte curată, iar la fund se zărea nisipul. Se vedea limpede cum pe fundul apei se jucau vioii și veselii porcușori. Răgușilă uită deodată ce prezisese mai înainte. Începu să se plimbe mîndru pe mal cercetînd împrejurimile și uitîndu-se la neastîmpărații peștișori.

— Ajunge cu trîndăveala, îl opri Mac pe cocoșel. A venit vremea să muncim, trebuie să meșterim bărcuța.

— Dar din ce o vom face?

— Din frunza asta de plop, zise rățușca și le arătă pe mal o frunză groasă argintie. Probabil că a smuls-o vîntul dintr-un plop și a adus-o pînă aici.

S-a apucat și Răgușilă de treabă. La început au rupt două ierburi lungi ca niște paie, după care cocoșelul făcu două găuri mici cu ciocul lui puternic pe marginile frunzei. Îndoiră apoi marginile frunzei și le prinseră cu paiele. Bărcuța ușoară și foarte frumoasă era gata.

— Asta e tot. Tu, Ciupi, poți să pleci la drum, îi spuse Mac întristată. Îi venea greu să se despartă de furnică.

— Vă mulțumesc, prieteni.

— Sperăm că atunci cînd din întîmplare vom nimeri în pădurea ta, ai să ne ajuți dacă va fi nevoie, i se adresă Răgușilă.

— Cu siguranță am să vă ajut!

Rățușca și cocoșelul luară apoi bărcuța cu aripile și-i dădură drumul cu grijă în apă. Ciupi se așeză repede înăuntru, iar Mac împinse bărcuța în mijlocul pîrîiașului. Apa o luă și o tot duse...

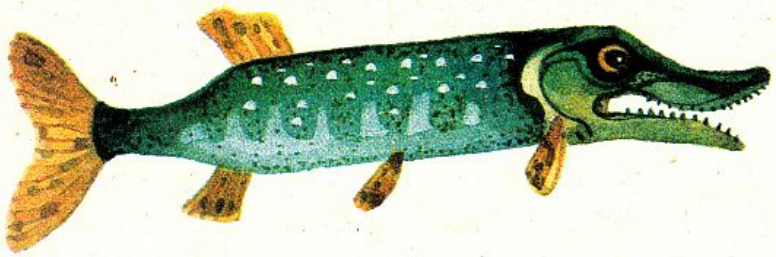

PE FIRUL PÎRÎULUI

Bărcuța din frunza de plop plutea lin legănată de unde. Ciupi se uită după rățușcă și cocoșel, care rămăseseră pe mal, pînă ce s-au pierdut în depărtare. Furnica rămăsese singură.

Purtată de curentul apei bărcuța nimeri într-un umbriș des de tufe, ajungînd apoi într-un loc eliberat de buruieni, unde pătrundea soarele strălucitor. În umbriș apa era neagră, dar la soare devenise deodată albastră și limpede.

Aplecîndu-se peste marginea bărcuței micuța călătoare se uita în apă. Îi plăcea mult de tot să observe viața din pîrîiaș. Micuții porcușori se grăbeau să ajungă undeva. Ei merseseră toată ziua în întîmpinarea furnicii înotînd împotriva curentului. Bibanii vîrgați urmăreau prada ascunzîndu-se după pietre sau butuci.

Deodată apărură lîngă bărcuță porcușorii din frunte, iuți și cu spinările cenușii-albastre. Ei înotau împrejur, cu solzii strălucind argintiu în soare. Cei din frunte erau foarte tineri ca și furnica. Cîțiva s-au apropiat, mai mult de frunză și începură să lovească cu boturile în ea. Credeau probabil că era ceva de mîncat. S-au convins însă că bărcuța nu se poate mînca.

Lui Ciupi îi era teamă ca peștișorii ăștia interesanți să n-o răstoarne din bărcuță și, cînd unul dintre ei înotă ceva mai aproape, strigă:

— Nu-mi atingeți barca fiindcă va fi rău de voi!

Peștișorii din frunte rîseră zgomotos între ei.

— Ce nostimă e! zicea unul.

— N-am văzut niciodată un asemenea țînțar roșcovan, completă altul.

— Și așa de mare, adăugă al treilea. Dacă ar fi mai aproape de noi, aș putea să gust din el.

— Nu sînt deloc țînțar, începu să explice furnica. Eu sînt dintr-o pădure...

Dar nu apucă să le spună cine este fiindcă deodată de sub bărcuță țîșni cu iuțeala fulgerului o arătare foarte lungă și verzuie.

Peștișorii se împrăștiară în toate părțile. Unul mai mititel sărise atît de sus încît nimeri drept peste Ciupi în barcă, gata-gata s-o răstoarne. Furnica nu apucă să se uite la arătarea aceea lungă și verde și i se adresă peștișorului care ajunsese pe fundul bărcuței:

— Ce-a fost asta?

— Este dușmanul nostru cel mai înspăimîntător și mai crud, răspunse încet peștișorul, căscînd larg botul. Este știuca-nesățioasa. Are niște dinți înfiorători. Ah, mă sufoc, mor...

Peștișorul sări o dată, de două ori, de trei ori nimerind în fundul bărcuței. Deodată începură să cadă încet pe frunză o serie de solzi mici de pe spatele argintiu al peștișorului.

— În apă, vreau în apă, implora el.

— Ce minunăție! Acolo te așteaptă arătarea aia nesățioasă, iar aici e uscat, liniște, cald.

— Nu mai pot respira. Apă...

Peștișorul încercă din nou să sară din bărcuță, dar puterile aproape îl părăsiseră. Abia reuși să mai miște de cîteva ori din coadă și se stinse. Avea botul larg cîscat și nu mai putea respira.

— Se pare că s-a hotărît într-adevăr să moară, se sperie Ciupi. Trebuie să-l arunc imediat în apă.

Deși era mică, furnica avea totuși putere. Îl apucă repede pe peștișor de trei ori mai mare decît ea cu mandibulele de coada lipicioasă și începu să-l tîrască pentru a-l arunca peste marginea înclinată a bărcuței. Aceasta se înclină și apa abia pătrunse pe la margini. Ciupi era așa de preocupată cu peștișorul încît nu observă ce se întîmplase.

— Încă puțin, încă o picătură, se îmbărbăta singură furnica, opintindu-se din răsputeri. Coada peștișorului atîrna deja deasupra arei, iar Ciupi îl împingea mai departe.

Bărcuța s-a înclinat așa de tare, încît apa năvăli peste margine. Peștișorul sclipea dincolo de bord. Bărcuța se îndreptă brusc. Furnica ajunse din cădere în fundul bărcuței împrăștiind stropi în toate părțile.

— Of! se văită Ciupi. Ca și rudele ei, se temea și nu-i plăcea umezeala. Sări repede din apă și se așeză pe codița frunzei cu ajutorul căreia fusese făcută bărcuță.

Peștișorul plutea fără puteri în apropiere, cu botul căscat. Peste un timp începu să miște cu aripioarele și cu codița. Se întoarse încetișor pe burtă și, după un timp, fu purtat de curentul apei.

— Te simți mai bine? îl întrebă Ciupi.

— Da. Mi-e mult mai bine, răspunse peștișorul. Îți mulțumesc din suflet că m-ai salvat.

— Dar mie mi-e cam rău.

— De ce?

— A pătruns apa în barcă și nu-mi place. E udă și rece.

Ce caraghioasă ești! Ce poate fi mai bun decît o apă rece și curată? Dar nu te-ntrista. Te vom ajuta, spuse peștișorul cel mic și se scufundă în adîncuri.

PESTE PRAGURI

Opintindu-se din răsputeri Ciupi stătea pe codița frunzei și se uita cu amărăciune la apa care lucea rece dedesubt. Micuța furnică nu putea să călătorească în liniște mai departe. În bărcuță era umezeală. Pînă la mal n-avea cum să ajungă.

Pîrîiasul devenea din ce în ce mai larg și mai adînc, iar apa înainta tot mai iute.

Din depărtare răsuna un zgomot înăbușit. Furnica asculta cu atenție, dar nu înțelese ce se petrecea. Observă numai că bărcuța începuse să se legene tot mai tare și plutea tot mai repede. Treptat zgomotul misterios crescu din ce în ce mai mult.

Bărcuța se legăna așa de puternic încît furnica trebui să se țină din toate puterile cu cele șase picioruțe. Deodată începu să se învîrtă într-un singur loc. Deși îi era teamă de umezeală, Ciupi hotărî că e mai bine să coboare în fundul bărcuței. Acolo încercă să se țină de o margine ca să n-o atingă apa, dar, deodată, la un nou balans puternic al bărcuței, fu stropită din cap pînă-n picioare. Abia găsi un loc uscat cînd bărcuța se legănă din nou. Apa pătrunse și dintr-o margine și din cealaltă scăldînd-o iar pe biata furnică. De atîta apă înghețase așa de tare încît începuse să-i tremure tot corpul și începuse să icnească.

Iată însă că bărcuța se îndreptă și porni repede-repede înainte. Zgomotul misterios care creștea din depărtare se transformase într-un adevărat urlet.

De groază Ciupi ciuli urechile și-și acoperi ochii cu lăbuțele... „Nu apuc eu să ajung la furnicarul nostru" se gîndea ea. În aceeași clipă de lîngă bărcuță ajunseră pînă la ea niște voci:

— Unde e salvatoarea ta?

— Stătea pe codița frunzei.

— O fi căzut în apă și s-o fi înecat. Poate or fi înghițit-o știuca sau bibanul.

— Nu m-am îne-e-e-cat și nimeni nu m-a mîn-mîn-cat. Sînt aici-aici, li se adresă din bărcuță furnica înghețată.

— Auziți, trăiește! recunoscu furnica vocea bucuroasă a peștișorului pe care îl salvase nu demult. Vino-ți în fire, prietenă! Imediat vor începe pragurile, dar noi îți vom susține bărcuța ca să nu se răstoarne sau să se sfărîme.

Din cauza vuietului Ciupi abia auzea ce-și spuneau peștii, împărțindu-se care să susțină bărcuța în partea stîngă, care în dreapta, cine să meargă înainte.

Era uimită și nu înțelegea comportarea peștișorilor care se temeau îngrozitor de un biban oarecare ce se aciuise undeva prin apă, se aruncau speriați în toate părțile din cauza știucii, însă nu se înfricoșau de pragurile astea enigmatice și furioase. Cînd se înfurie pragurile se produce bubuitul acela prelung. De unde era să știe micuța insectă că aceste praguri sînt niște pietre obișnuite stăvilite de un torent de apă. De aceea apa vuia și spumega cînd trecea peste această stavilă, iar pentru sprintenii peștișori nu era deloc un obstacol greu de trecut.

Dintr-o dată totul în jur începu să se legene. Bărcuța se îndrepta către o piatră uriașă. Sub ea se zbătea apa înspumată. Piatra creștea din ce în ce.

Bărcuța era gata-gata să se izbească de acest obstacol îngrozitor, cînd, deodată, se întoarse lin spre dreapta. Atinse abia cu vîrful ud bolovanul și trecu pe lîngă el.

— Trăiești? ajunse pînă la furnică întrebarea.

— Trăiesc! răspunse cu îndrăzneală Ciupi, fiindca știu bine că atunci cînd îți sar în ajutor prieteni buni nici un prag nu este de neînvins.

În timpul drumului peste praguri pătrunsese în barcă mai multă apă. Dar Ciupi, deși era udă și înghițise destulă apă, se ținea tare. Se agățase cu picioruşele din față de marginea bărcuței și, cînd o atingea un val sau o picătură mai mare de apă, își oprea respirația.

În sfîrșit torentul se potoli. Apa curgea largă și liniștită de parcă s-ar fi odihnit după lupta disperată cu pragurile. Peștișorii din frunte trăgeau iute bărcuța spre mal.

Ciupi trecu repede pe uscat.

— Vă mulțumesc, le spuse ea peștișorilor.

— Și noi îți mulțumim, răspunseră peștișorii într-un glas.

După aceea peștișorii aplecară bărcuța și scoaseră apa din ea. Peste cîteva clipe bărcuța uscată se lăsa legănată de valuri lîngă mal. Peștișo-

rii plecară înot hîrjonindu-se, iar furnica se așeză pe o frunză de rogoz legănată de un vînticel ușor. Se întinse să se încălzească la soarele care strălucea sus de tot peste pădurea de dincolo de cîmpie.

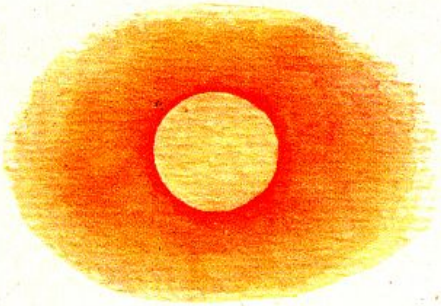

ARIPA FRÎNTĂ

Ciupi s-ar fi încălzit mai mult pe malul pîrîiașului dacă n-ar fi observat că soarele se lăsase tot mai jos. Începuse să se răcorească. Dinspre tufișuri se întindeau pe pămînt umbre lungi.

— Gata cu petrecerea! exclamă furnica. Iată că m-a prins înserarea pe aici.

Ea coborî de pe frunză. Pe malul jilav era răcoare. Bărcuța furnicii își aștepta stăpîna, însă Ciupi se tot gîndi și hotărî să nu se urce-n ea.

— Ce frică am tras pînă am trecut peste praguri. Mai bine am să ajung în pădure pe uscat. Nu mi-a rămas prea mult de mers — se gîndea cu voce tare Ciupi. Se uită pentru ultima oară la bărcuță și-și aduse aminte de bunii săi prieteni Mac și Răgușilă.

Ca să nu se rătăcească, furnica porni de-a lungul pîrîiașului, însă nu-i plăcea să alerge pe mal deoarece afară se făcuse rece. Ciupi se abătu din drum uitîndu-se din cînd în cînd la umbra întunecoasă a tufișurilor care creșteau în apropierea torentului. La început călătoarea alerga sprintenă, iar drumul era bun. Însă curînd i se ivi în față iarba înaltă ca un perete. Din desiș ajungeau pînă la ea diferite sunete de nepătruns.

Ciupi s-a oprit gîndindu-se ce să facă. Și, observînd că desișul se termina ceva mai încolo, merse mai departe.

Deodată se auzi din față un bîzîit. Luată pe neașteptate furnica se opri, uitîndu-se cu teamă în jur. Nu departe, sub floarea albastră a unui clopoțel de luncă, stătea un căluț verde și cînta la o vioară neobișnuită. Căluțul își freca lăbuțele cu picioarele și muzica răsuna în întreaga luncă.

Furnica se apropie încet de căluț și-l întrebă:

— De ce bîzîi așa de tare?

Speriat, căluțul sări într-o parte, nimeri drept pe floarea albastră a clopoțelului și căzu apoi pe pămînt lîngă Ciupi:

— Tu m-ai speriat? întrebă el zărind furnica.

— Scuză-mă, n-am vrut să te sperii. Am vrut doar să te-ntreb de ce bîzîi așa de tare?

— Nu bîzîi, cînt! răspunse căluțul. Dacă nu te pricepi la muzică, mai bine taci.

— Nu fii supărat, te rog. Spune-mi ce să aleg din buruienile astea afurisite? Am nevoie de ele în pădure.

— Nu știu nici-o pădure! Și nu-ți permit să numești lunca noastră minunată „buruiană afurisită". Un violonist așa mare ca mine n-are ce discuta cu una ca tine! spuse căluțul și sări de acolo de abia-l mai zări furnica.

Ciupi rămase buimăcită și, uitîndu-se împrejur, își ciuli urechile, nu mai auzi muzica de dinainte. În luncă se așternuse liniștea. Oftînd, furnica fu nevoită să pornească mai departe prin diferite soiuri de iarbă. Nu mersese prea mult, cînd, pe deasupra capului, apăru pentru o clipă o umbră neagră și, deodată, căzu la picioarele furnicii o libelulă mare. O rîndunică sprintenă care zbura prin luncă după o insectă măruntă o atinsese din întîmplare pe libelula Tremurătoarea și-i frînse o aripioară străvezie. Rănita stătea pe pămînt lîngă o rădăcină de mușețel și nu dădea nici-un semn de viață.

— Sărmana Tremurătoare! Va mai putea oare vreodată să zboare spre car? se tînguia mușețelul.

— Ce ochi mari are și ce aripi frumoase! se mira furnica.

— Într-adevăr. Tremurătoarea are niste ochi neobișnuiți. Fiecare ochi al ei se compune din mai multe mii de ochișori. Libelula vede totul în jur și vînează bine...

— Dar furnici nu mănîncă? întrebă îngrozită Ciupi.

— Nu. Libelula și prietenele ei prind musculițe, insecte, gîze care înțeapă oamenii și animalele. Zboară zile întregi deasupra pîrîiașului tremurînd din aripioare, adulmecă prada si acum a pățit o asemenea nenorocire...

— Libelula o fi leșinat. Și mie cînd am căzut de pe frunza de varză și m-am lovit tot așa mi s-a întîmplat. A venit însă ploaia, m-au stropit cîteva picături și mi-am revenit, povesti furnica întîmplarea prin care trecuse.

— Acum însă nu plouă, suspină mușețelul.

— Nu e chiar așa rău...

Ciupi sări repede pe pămînt, luă din pîrîiaș o picătură de apă, o puse pe frunză și stropi libelula neclintită. Tremurătoarea începu să se miște și peste o secundă o văzu alături pe furnică.

— Aș vrea să beau apă, gemu rănita. Ciupi îi dădu ce mai rămăsese. Libelula sorbi și-i mulțumi cuviincioasă.

— Mă simt mai bine, zise ea bucuroasă și încercă să zboare, dar nu reuși. Mă doare tare aripa. Probabil că n-am să mai pot zbura niciodată.

— Ai să zbori! o asigură Ciupi, deși nu știa cum avea s-o ajute. Iată însă că se auzi glasul liniștit al mușețelului.

— Găsiți în luncă pătlagina, rugați-o să vă dea o picătură de suc și ungeți apoi cu ea aripa rănită a Tremurătoarei. Se va face la loc imediat.

— Unde să caut pătlagina asta? întrebă Ciupi.

— Crește pe poteca veche de lîngă pîrîaș.

— Îți mulțumesc, bunule mușețel. Așteaptă-mă Tremurătoareo, mă duc să caut leacul pentru aripa ta, îi spuse furnica și porni la drum.

PICĂTURA DE SUC TĂMĂDUITOR

Poteca din preajma pîrîiașului abia putea fi zărită din cauza ierburilor înalte crescute de-o parte și de alta. Furnica se opri și începu să se uite consternată împrejur. Ce amestecătură crescuse! Însă ea trebuia să găsească pătlagina și s-o roage să-i dea o picătură de suc tămăduitor. Deasupra furnicii zbura o muscă mare, verde.

— Ei, musco! strigă Ciupi în urma ei. Spune-mi te rog cum să găsesc pătlagina pe poteca asta. Ea poate să ajute libelula rănită.

Musca se întoarse din drum.

— Nu trebuie să ajuți pe nimeni! Mai ales pe libelula cea rea care știe numai să ne vîneze. Pentru mine a ajuta pe cineva e un obicei urît, adăugă musca și-și luă zborul.

— Cine știe să-mi arate unde e pătlagina? se văicărea cu glas tare Ciupi.

— Nu te mai agita. Am să te ajut eu, răzbătu pînă la furnică un glas înăbușit de sub pămînt.

— Cine ești? întrebă neliniștită furnica. Se uită de jur împrejur, dar nu văzu nimic.

Deodată pămîntul se mișcă la picioarele sale. Ciupi încremeni de spaimă. Mai întîi la suprafața potecii crescu o moviliță abia perceptibilă ce se mărea după fiecare secundă, pentru ca, în cele din urmă, să apară un botișor cenușiu-roșcat.

— Cine vrea să știe unde crește pătlagina? întrebă botișorul încovoindu-se în toate părțile. Eu sînt rîma de ploaie, trăiesc în pămînt și numai cînd plouă sau în nopțile cu rouă ies să mă plimb pe cărare și prin iarbă. Vreau să te ajut. Pătlagina crește chiar pe potecă.

— Pătlagino, pătlagino, m-a trimis la tine mușețelul, spuse Ciupi.

— Mușețelul, zici? E o floare bună și tămăduitoare. Nu găsești în toată lunca o floare mai frumoasă ca el, grăi cu glas măsurat pătlagina. Ce-ți trebuie furnico de la mine?

— Nu pentru mine am nevoie. Rîndunica a frînt, fără să vrea, aripa Tremurătoarei.

— Înteleg. Nu e prea greu să te ajut să îndreptăm răul. Am să-ţi dau o picătură de suc tămăduitor. Să ungi cu ea aripa rănită şi se va vindeca imediat. Ai luat vreun vas în care să pui sucul?

— Nu m-am gîndit...

— Aşa e-ntotdeauna. Nimeni nu ia cu el vase. Să căutăm. Ei! Trifoiule! Ne dai o frunzuliţă pentru suc?

— De ce să nu vă dau dacă este pentru o treabă folositoare, răspunse trifoiul.

— Pentru o treabă bună, pentru o treabă bună, îşi asigură pătlagina vecinul.

Peste un minut Ciupi aşezase pe spate o bocceluţă din frunza de trifoi.

— Ai grijă, furnicuţo! Picătura de suc tămăduitor e grea. Poţi s-o duci?

— Pot. Sînt destul de puternică.

Picătura mare de pătlagină alunecă uşor pe bocceluţă.

Furnica se îndoi din cauza greutăţii.

— E grea? o întrebă pătlagina.

— Nu-i nimic, o duc eu...

Tremurătoarea stătea nu departe de muşeţel şi zicea printre lacrimi:

— Furnica probabil nu se va mai întoarce. Am să mă prăpădesc...

— N-ai să te prăpădeşti! auzi deodată libelula glasul cunoscut. Se uită în jur şi-o zări pe Ciupi. Furnica îndoită de greutatea poverii apăru din desişul de iarbă din luncă. Puse apoi alături de rănită bocceluţa cu medicamentul.

— Ia acum o petală de pe floarea mea, înmoai-o în suc şi pune-o pe aripa frîntă, o sfătui muşeţelul.

În aceeaşi clipă căzu lîngă furnică o petală albă. Ciupi o înmuie repede în suc şi atinse cu ea aripa libelulei. Nu trecu mult timp şi libelula exclamă:

— Nu mă mai doare aripa! S-a şi vindecat.

Tremurătoarea flutură bucuroasă aripile străvezii şi se înălţă de la pămînt. Se roti deasupra muşeţelului o dată, după care s-a aşezat din nou.

— Pot să zbor! se bucură ea.

— Acum tu, Tremurătoareo, trebuie s-o ajuţi pe furnică să ajungă acasă. Uită-te la soare.În curînd va dispărea după pădure. Grăbiţi-vă, prieteni.

— Are dreptate muşeţelul. Aşează-te repede în spatele meu. Într-o clipă ne vom înălţa deasupra ierburilor, îl zori libelula.

Ciupi se urcă în spatele Tremurătoarei și se așează între aripioare.

— Ține-te zdravăn! îi ordonă Tremurătoarea.

— Mă țin.

Repede-repede aripioarele se puseră în mișcare și libelula zbură spre înălțimi.

— Rămîi sănătos, mușețelule! îi strigă Ciupi.

— Drum bun! ajunse pînă la ele urarea.

Libelula zbură puțin deasupra luncii, însă atît de tare, încît furnica nu putea vedea nimic dedesubt. Totul se unea într-o fîșie compactă verde.

Se apropiară repede de pădure.

Iată și primii copaci. Tremurătoarea evită cu îndemînare trunchiurile groase ale stejarilor, arțarilor și mestecenilor fără a-și opri zborul.

— Știi drumul spre furnicar? o întrebă ea pe Ciupi.

— Oprește-te puțin. Lasă-mă să mă uit în jur.

Libelula se opri în aer. Furnica privi cu atenție și spuse:

— Zboară în direcția soarelui.

Libelula porni din nou la drum. Se grăbea deoarece voia să se întoarcă la pîrîiașul din luncă înainte de a se întuneca.

— Am ajuns! strigă bucuroasă furnica zărind în sfîrșit arțarul de unde începuse călătoria ei. Lasă-mă pe copacul ăsta. Mai departe îmi găsesc singură drumul.

Libelula se așeză pe o ramură.

— Am obosit. Mă odihnesc o clipă și mă întorc acasă, glăsui ea, respirînd greu.

— Trebuie să mă grăbesc și eu, fiindcă soarele a asfințit deja pe jumătate, zise Ciupi și, luîndu-și rămas bun de la libelulă, sări pe pămînt.

Abia păși pe cărarea ce ducea spre furnicar cînd auzi vocea cunoscută a mătușii Tapa, învățătoarea de la școala furnicilor.

— N-am avut grijă de furnica Ciupi. Ce-i vom spune acum mamei sale? se tînguia ea gata să izbucnească în plîns.

— Nu vă mai agitați! Poate s-a rătăcit și s-o fi întors acasă în timp ce noi am căutat-o, încercau s-o liniștească micile furnici pe învățătoarea lor.

— Sînt aici! strigă veselă Ciupi.

Mătușa Tapa se bucură foarte tare, însă căută să nu observe și Ciupi.

— Pe unde-ai dispărut toată ziua neascultătoarea? Toți am fost îngrijorați, te-am căutat. Te vom spune mamei tale.

— Mătușă Tapa, iertați-mă. N-am să mai mă pierd niciodată de prietenele mele, voi fi ascultătoare, iar mîine am să vă povestesc tuturor prin ce peripeții extraordinare am trecut de-a lungul acestei zile.

— S-o credem, copii?

— S-o credem! strigară toți drept răspuns.

— Atunci să ne grăbim spre casă, fiindcă abia se mai zărește o bucățică de soare la orizont. In curînd se va lăsa noaptea.

Ciupi își ocupă locul ei în rînd, ultimul. Furnicile o porniră în șir spre casa lor.

CUPRINS

Lecție pe buturugă	3
Zborul pe frunza de arțar	6
Duel cu arătarea verde	8
Din nou la drum	11
Noii prieteni ai lui Ciupi	15
Lupta de pe frunza de varză	18
Cum l-a făcut furnica să rîdă pe bobocul de rață	20
Cocoșelul mincinos	23
Trei călători	28
Lîngă iaz	30
Bărcuța din frunza de plop	32
Pe firul pîrîului	34
Peste praguri	37
Aripa frîntă	40
Picătura de suc tămăduitor	44

Titlul ediției originale:

ВІТАЛІЙ КУЗОВИК

МАНДРИ МУРАША ЩИПУЛИКА

Redactor: Sandu Singer

Tipărit în URSS

ISBN 5—301—00097—7

© Editura Veselka, 1979, pentru ilustrații

© Traducere în limba română, Editura Ion Creangă, 1988

Lei 12